

303 Duše věrné

transpozice 7

Vstup, Před evangeliem, Obětní průvod, Přijímání, Závěr

Vstup

1. Du-še věr-né, Pá-na viz-te krá-čet ces-tou kří-žo - vou, za nás na své skrání

čis-té nést ko - ru-nu tr - no - vou. Hříšná zlo-ba li - du je - ho těž-ký

kříž naň vlo-ži - la, rod-ná ze-mě krá-le své-ho ostrým hložím zra-ni - la.

Před evangeliem

2. My, kdo dále hříchy svými
těžším činíme tvůj kříž,
s ženami teď plačícími
čekáme, až promluvíš.
Bolest tvá nás napomíná
nedbat ran, jež pominou,
ale lkát, že naše vina
je tvých strastí příčinou.

Přijímání

5. Svaté tělo, v každé ráně
láskou Boží zářící,
svatá krev z boku Páně,
do mé duše prýstící!
Po čem lační, po čem žízní
lidská srdce bolavá,
to jim dáš jen ty svou přízni,
jež se v Chlebě rozdává.

Obětní průvod

3. Pro nás Ježíš na kříž sklání
tělo krutě zraněné
jako oběť smilování
za ovečky ztracené.
Bože, oběť svého Syna
přijmi v této svátosti,
pro ni chraň nás všeho zlého,
z temnoty nás vyprosti.

6. Jako setník na Golgotě
pravdu Boží nahlíží,
zástup hříšných poznává tě,
Kriste, Králi, na kříži.
Tobě, svému Spasiteli,
vznáváme s vroucností:
Přítomen jsi vpravdě celý
v Nejsvětější svátosti.

Závěr

7. Ved' nás, Kriste, dobrý Pane,
cestou kříže za sebou
k hrobu, jenž i nám se stane
zmrtvýchvstání kolébkou.
Ať ze Slunce, jež se skrývá
zde v oltářní svátosti,
do nás tryská záře živá,
příslib věčné radosti.

Před evangeliem

2. My, kdo dá - le hří - chy svý - mi těž - ším či - ní - me tvůj kříž,

s že - na - mi teď pla - cí - cí - mi če - ká - me, až pro - mlu - víš.

Bo - lest tvá nás na - po - mí - ná ne - dbat ran, jež po - mi - nou,

a - le lkát, že na - še vi - na je tvých stras - tí pří - či - nou.

Obětní průvod

3. Pro nás Je - žíš na kříž sklá - ní tě - lo kru - tě zra - ně - né

ja - ko o - běť smi - lo - vá - ní za o - več - ky ztra - ce - né.

Bo - že, o - běť své - ho Sy - na při - jmi v té - to svá - tos - ti,

pro ni chraň nás vše - ho zlé - ho, z tem - no - ty nás vy - pros - ti.

Obětní průvod 2

4. Pa-ne svě-tla pře-žá-dou-cí, tys náš domov, tys náš hrad; ne-dej marně u bran

tlou-ci nám, kdo jdem ti ú-ctu vzdát! Sva-tá chví-le již se blí-ží po-kle-

ká-me na tvůj práh. Pán se k li-du své-mu sní-ží v chleba, ví-na způ-so-bách.

Přijímání

5. Sva - té tě - lo, v kaž - dé rá - ně lás - kou Bo - ží zá - ří - cí,

sva - tá kr - vi z bo - ku Pá - ně, do mé du - še prý - ští - cí!

Po čem lač - ní, po čem ží - zní lid - ská srd - ce bo - la - vá,

to jim dáš jen ty svou pří - zní, jež se v Chle - bě roz - dá - vá.

Přijímání 2

6. Ja - ko set - ník na Gol - go - tě prav - du Bo - ží na - hlí - ží,

zá - stup hříš - ných po - zná - vá tě, Kris - te, Krá - li, na kří - ži.

To - bě, své - mu Spa - si - te - li, vy - zná - vá - me s vrouc - nos - tí:

Pří - to - men jsi vprav - dě ce - lý v Nej - svě - těj - ší svá - tos - ti.

Závěr

7. Ved' nás, Kris-te, dob - rý Pa - ne, ces - tou kří - že za se - bou

k hro-bu, jenž i nám se sta - ne zmrtvých - vstá - ní ko - léb - kou.

Ať ze Slun-ce, jež se skrý - vá zde v ol - tář - ní svá - tos - ti,

do nás trys - ká zá - ře ži - vá, pří - slib věč - né ra - dos - ti.